

Arrest

nr. 209 342 van 14 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 juli 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing en deze is gemotiveerd als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten: Naam + voornaam: K(...), O(...) Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...) Nationaliteit: Wit-Rusland + kind: J(...), S(...), P(...); °11.08.2012

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat: o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 26.08.2015, haar betekend op 31.08.2015.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 7.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

“Het ingeroepen middel is de schending van art. 7.4 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

1. De bestreden beslissing stelt :

‘ Met toepassing van artikel 74/14 § 3 (Vreemdelingenwet) werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar {0} dagen verminderd omdat :

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven : betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 26.08.2015, haar betekend op 31.08.2015. ’

2. Art. 74/14 § 3 4° Vreemdelingenwet stelt :

‘ Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven,

3. Art. 74/14 § 3 Vreemdelingenwet is een omzetting van art. 7 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (‘verder de ‘Terugkeerrichtlijn’ genoemd).

4. Art. 7 van de Terugkeerrichtlijn stelt :

‘ Artikel 7 Vrijwillig vertrek

1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een

derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek.

De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden.

3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen. '

5. Art. 74/14 § 3 Vreemdelingenwet is geen correcte omzetting van art. 7 van de Terugkeerrichtlijn, aangezien art. 74/14 § 3 Vreemdelingenwet mogelijkheden voorziet tot vermindering van de termijn voor vrijwillig vertrek, die niet voorzien zijn in art. 7 van de Terugkeerrichtlijn.

Art. 7.4 van de Terugkeerrichtlijn vermeldt, als mogelijkheden voor het afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of het toekennen van een termijn die korter is dan zeven dagen :

- ° een risico op onderduiken ;
- ° een aanvraag voor een verblijfsvergunning die als kennelijk ongegrond of frauduleus afgewezen is
- ° een gevaar voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

Slechts onder die voorwaarden is het afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of het toekennen van een termijn die korter is dan zeven dagen, mogelijk.

6. Art. 1 van de Terugkeerrichtlijn stelt :

' Artikel 1 Toepassingsgebied

In deze richtlijn worden de gemeenschappelijke normen en procedures vastgesteld die door de lidstaten moeten worden toegepast bij de terugkeer van illegaal op hun grondgebied verblijvende onderdanen van derde landen, overeenkomstig de grondrechten die de algemene beginselen van het Gemeenschapsrecht en het internationaal recht vormen, met inbegrip van de verplichting om vluchtelingen te beschermen en de mensenrechten te eerbiedigen. ' (onderlijning toegevoegd).

De lidstaten hebben bijgevolg de mogelijkheid niet de voorwaarden waaronder het afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of het toekennen van een termijn die korter is dan zeven dagen, mogelijk is, uit te breiden.

Het geen gevolg geven aan een eerdere beslissing tot verwijdering, voorzien in art. 74/14 § 3 4° Vreemdelingenwet, is niet voorzien door art. 7.4 van de Terugkeerrichtlijn. De bestreden beslissing vormt bijgevolg een schending van art. 7.4 van de Terugkeerrichtlijn.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van het Hof van Justitie hebben richtlijnen die niet tijdig of gebrekkig worden omgezet, een directe verticale werking wanneer ze voldoende duidelijk zijn, wat in casu het geval is.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

(...)

§ 3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

(...)

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

(...)”

2.3. De verzoekende partij verwijst naar artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en naar de artikelen 1 en 7 van de Terugkeerrichtlijn, en betoogt dat artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet geen correcte omzetting is van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn aangezien artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet mogelijkheden voorziet tot vermindering van de termijn voor vrijwillig vertrek, die niet voorzien zijn in artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. Zij meent dat de lidstaten niet de mogelijkheid hebben de voorwaarden waaronder het afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of het toekennen van een termijn die korter is dan 7 dagen, mogelijk is, uit te breiden. Het geen gevolg geven aan een eerdere beslissing tot verwijdering, voorzien in artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet is niet voorzien door artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn, aldus de verzoekende partij.

De Raad stelt bijgevolg vast dat de verzoekende partij haar betoog opbouwt rond de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten. In casu blijkt niet welk actueel belang de verzoekende partij bij dit middel heeft. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partij kan conform artikel 74/14, § 1 van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, maar er dient te worden vastgesteld dat de termijn van dertig dagen werd bereikt en deze thans reeds is overschreden. Er moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij enig belang heeft bij haar grief dat de gemachtigde haar niet gedurende dertig dagen de kans gaf om vrijwillig het grondgebied van het Rijk te verlaten. De Raad herhaalt dat reeds dertig dagen verstreken zijn sedert het ogenblik dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven en er blijkt niet dat de verzoekende partij in deze periode enig initiatief nam dat erop was gericht om vrijwillig het grondgebied te verlaten en om te vermijden dat zij onder dwang zou worden gerepatrieerd. De verzoekende partij werd gedurende deze termijn ook niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC